

0308 – 8. mars

Det ble også en trette mellom dem (disiplene) om hvem av dem som skulle regnes som den største. Luk 22: 24.

Her får vi se hvordan Kristus handler med noen disipler som hadde syndet på en særdeles uverdigg måte. For det var jo høyst uverdigg å «trette om hvem av dem som skulle regnes som den største». Bare en tanke i den retning er jo en heslig synd. Men her bryter den til og med også ut i gjerning, – i en trette nettopp om dette.

Hører dette hjemme blant Jesu disipler? Skulle kristne mennesker kunne tillate seg noe slikt? Gud bevare oss fra bare å tenke i den retning! Men hvordan reagerer nå Herren? Godtar han denne tretten?

Nei, Herren refser dem. Han sier: «Hedningenes konger hersker over dem, og de som utøver myndighet over dem, kalles velgjørere. Men slik er det ikke blant dere. Tvert imot, den som er størst blant dere, han skal være som den yngste, og den som leder skal være som den som tjener».

Og for å ydmyke dem ennå mer, minner han dem om seg selv, som eksempel, og sier: «For hvem er størst, han som sitter ved bordet eller han som tjener? Er det ikke han som sitter ved bordet? Likevel er jeg blant dere som den som tjener». Vel, da må han jo være sint på dem? Og det hadde de jo virkelig fortjent, –, kunne vi tenke.

Men se nå hvordan den samme Herren har det i hjertet sitt! Hør nå! Midt i den mest alvorlige straffetalen for deres uverdigg synd, begynner han å tale om deres ærefulle plasser i himmelen! Hvordan de skal sitte sammen med ham på troner, og dømme de tolv Israels stammer.

Hva er det jeg ser og hører? Å, kjære, barmhjertige Frelser! Jeg trodde at for slike uverdigg synder ville vi miste både din kjærlighet og vår barnerett. Eller at vi i alle fall for en tid eller dag ville være utelukket fra din nåde. Men nei, her ser jeg noe ganske annet. Midt i sin straffetale mot dem, begynner han likevel å tale om plassen de skulle få i himmelen.

Nåden, barnekåret, – det var altså en ganske annen sak som ikke kunne rokkes. Det stod på en annen og sterkere grunnvoll enn som så. At de var Guds barn, og skulle være med Kristus i himmelen i evighet, det var en avgjort sak. Det avhang ikke av deres stakkars, ustadigg livsførsel. Refse dem, korriger og formane, det ville Kristus. Men dette var også alt han ville.

Du, dette er Kristus, den kjære, omsorgsfulle og trofaste Frelseren, og hans sinnelag! Djevelen derimot, han retter brodden mot livet vi lever. Han er snar til å fordømme oss når vi har syndet. Slik er ikke Kristus.

Hva skal vi så lære av alt dette? At det ikke er så farlig å synde mot Gud? At når Kristus viser så stor og urokkelig nåde overfor disse disiplenes synd, så kan vi også gjerne tillate oss å trette om hvem som er størst, og liknende? Ja, det sier noen at følgen vil bli, hvis vi forkynner alt det som her er nevnt. Men slike spottere er allerede tydeligg forutsagt av Herrens Ånd (Rom 3: 8). Og apostelen tilføyer at «dommen over dem er rettferrigg».

Evangelistene har så visst ikke skrevet ned disse eksemplene på disiplenes svake sider og Kristi nåde for at det bare skulle oversees og ties om. Men for at vi skulle studere det grundig. Ikke som eksempler på noen ufrelste menneskers synder, men som frelste menneskers svakheter.

Vi må tross alt la Kristi dom gjelde. For det er nettopp til disse disiplene han taler om at de er grener i ham, at de er i ham og han i dem. Og han sier. «Dere er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til dere» osv.

Disse disiplene fikk en helt annen kraft på den store pinsedagen. Det var ikke det som gjorde dem til kristne, eller til Jesu venner. Men det gjorde dem til apostler som nå ble «ikledd en kraft fra det høye» som ingen etter dem har hatt i en slik grad. Men fremdeles, selv etter den dagen, var de ikke feilfrie.

Hvis vi vil beholde evangeliets budskap rent, er det av avgjørende betydning at vi ikke tror at nåden avhenger av den grad av ydmykhet eller kraft livet vårt til enhver tid er preget av. Tar vi feil i dette, da er vi allerede på feil vei i selve troen. Hvis vi tror nåden avhenger av vår helliggjørelse, da har vi straks lagt en annen grunnvoll for troen enn «den som er lagt».

Nei, nåden avhenger ikke av hvor langt hvert enkelt menneske er kommet i helliggjørelse. Da gjør altså evangelistene det eneste rette, når de holder fram de svakeste disiplene, og hvordan de fikk nåde, som eksempler på Kristi kjærlighet.

Da kanskje du også forstår hva det er vi skal lære av disse eksemplene: Ikke at det ikke betyr noe som helst om vi synder. Ikke at vi skal bli disiplenes etterfølgere i deres skrøpeligheter. Heller ikke at hver eneste en som likner dem i disse skrøpelighetene, dermed også er en kristen. Men at Kristi nåde er så stor og urokkelig over hans venners skrøpeligheter, som du ser her.

Her skal du få lære å kjenne alvoret i Kristi forsoning og syndenes forlatelse, ubegrenset og total i sin fullkommenhet, som styrke for din skrøpelige tro.

Og da skal din styrkede tro føre til større kjærlighet og kraft til alt godt. Du vil få erfare at Kristi kjærlighet tvinger oss, så sant du er et levende lem i Ham.

Får du derimot den motsatte virkningen av dette, slik at nå lar du synden få leve fritt ut i deg, fordi nåden er så stor, da er dette et tegn på at du er død. Det er et like sikkert tegn som vi ser det med frukttrærne.

Solens varme gjør at den levende grenen i treet bare får ennå mer saft og frukt. Men der vi ser at varmen fra den samme solen bare tørker inn bladene, der skjønner vi at grenen mangler den levende forbindelsen med stammen.